

Catalunya-ficció

JOSÉ GARCÍA-MONTALVO

Professor del departament d'Economia i Empresa. Universitat Pompeu Fabra

Catalunya, any 2050. El nou govern ha pres possessió fa uns dies i ha adoptat com a primera mesura la creació d'una nova comissió d'experts per millorar la competitivitat de l'economia catalana. Aquest s'ha convertit en un acte protocol·lari de tot govern des de fa gairebé 50 anys. Recentment també es va celebrar el Dia de la Deslocalització, efemèride del funest record de la marxa el 2009 de l'última empresa d'accessoris d'automoció que quedava a Catalunya. El Dia de la Deslocalització va substituir fa temps el vell dia de Sant Jordi.

La Cambra de Comerç ha canviat de nom i es diu simplement Cambra de la Construcció. El preu mitjà d'una vivenda de 100 metres quadrats a Barcelona ha arribat per primer cop a superar els 21 milions d'euros –no és broma: aquest seria el preu d'una vivenda de 100 metres quadrats l'any 2050 si el creixement dels preus en el futur fos igual que el de les 100.000 vivendes (perdó, *actuacions*) que faran que el preu es moderi l'any vinent. No obstant, com passa des de fa anys, no s'espera que els nous gover-

nants posin vedat a l'única activitat que, juntament amb el turisme, manté la renda dels treballadors catalans.

Les promeses d'impulsar el desenvolupament dels sectors associats a les noves tecnologies i afavorir la investigació científica sonen cada cop més buides. La rendibilitat d'aquestes activitats es produeix a molt llarg termini, mentre que les eleccions es segueixen celebrant cada quatre anys. En aquesta disjuntiva sembla clar que l'opció políticament més atractiva és seguir confiant en la construcció com a font de creixement, encara que sense admetre-ho públicament, i fer xivarri amb la ciència i la tecnologia, sense fer res concret, o fins i tot desfent-ho.

En alguna cosa sí que s'ha avançat: tot el món parla anglès i molts fins i tot

alemany i xinès. Aquestes habilitats són fonamentals per atraure i convèncer els compradors d'aquestes nacionalitats que poden estar interessats a adquirir alguna de les 280.000 vivendes que es produeixen anualment. Catalunya s'ha convertit en el principal proveïdor de residències per als jubilats europeus.

Els científics de prestigi internacional fa més de 20 anys que van fugir de Catalunya. Uns salaris poc competitius i que no diferenciaven els millors dels pitjors van acabar per foragitar-los. Amb ells van marxar la indústria farmacèutica i els hospitals capdavanters que, en temps passats, van ser un dels vaixells insígnia de l'economia catalana.

La productivitat continua sense créixer i les exportacions han caigut tant que s'han començat a computar com a

tals les vendes de *souvenirs* a estrangers a les botigues de la Rambla. De totes maneres, aquest any també hi ha motius per a la il·lusió i l'esperança. Es celebra un altre Fòrum, el de la Papiroflèxia, en què s'espera reunir els millors artesans del paper plegat de tot el món. L'esdeveniment ha estat patrocinat per la Cambra de la Construcció de Barcelona. Com que ja no quedava espai material per situar-lo ha estat necessari enderrocar diverses illes de vivendes velles de la Barceloneta per construir alguns edificis emblemàtics. El nou Fòrum presenta ombres i llums. Entre les ombres, molts dels convidats famosos han excusat la seva presència a última hora adduint estranyes al·lèrgies. No obstant això, Carlitos Marrón Júnior està confirmat per passejar pel passeig de Gràcia fent barrets de paper i corbates de llacet a tothom que se li acosti. Sembla que l'alcalde podria acompanyar-lo. Per sort, això només és economia-ficció, encara que és la versió optimista. La pessimista comença amb "els preus de la vivenda finalment es van desplomar", però això ho deixarem per a un altre dia.